

PISMO MATERI

SERGEJ JESENJIN — MILE KLOPČIČ

*Predraga mati moja, si še živa?
Tudi jaz sem živ. Pozdrav ti iz srca!
Naj se nad tvojo bajtico preliva
neizrekljiva luč večernega neba.*

*Tako mi pišejo, da pač bojazen skrivaš,
a da vendār se zame vsa bojiš,
da v staromodno suknjo se zavijaš
in da na cesti taka mnogokrat stojiš.*

*Ko selo v sinjem skrije se večeru,
pred sabo gledaš isto sliko dan na dan:
da v oštariji po pretepu in prepiru
ležim od noža finskega zaklan.*

*Zakaj se mučiš in preganjaš spanec?
To so samo prividi! Nikar se nič ne boji!
Tako zavržen vendar nisem še pijanec,
da bi umrl pred svidenjem s teboj.*

*Še zmerom v meni nežnost je nekdanja
in zmerom si želim samo domov,
da žalost bi minila me brezdanja,
da stopil bi pod nizki rodni krov.*

*Ko pride vesna, tudi sin tvoj pride,
in ko bo sadovnjak naš kakor cvet.
Vendār ne budi me, čim solnce vzide,
kot si me svoje dni — tegà je osem let.*

*Nikar ne budi, kar sem že odsanjal,
in ne vznemirjaj, česar nič več ni.
Prezgodaj svet me je preganjal,
prezgodaj mi spodrezal vse moči.*

*In da bi molil spet, ne sili sina.
Kar je bilo, tega ne bo nazaj.
Ti si opora in uteha mi edina,
edini neizrekljivi mi sijaj.*

*Zatorej solz nikar več ne prelivaj,
preženi skrb in zame se ne boji!
Nikar se v staro suktnjo ne ovijaj,
na cesti taka rajši več ne stoj.*

MASKA

PLINSKA. — JUŠ KOZAK

Imel sem čudne sanje. Znašel sem se v stanovanju, kjer sem živel v študentovskih letih. Čudna, žolta luč je padala od nekod na hodnik in ostre so bile sence železne ograje na opečnih tleh. Nikjer ni bilo živega človeka. Vendar me je nekaj vabilo tja v temo, k stopnicam, ki so bile tudi takrat vedno temačne, da se je moral človek še podnevi oprijemati zidu. Na koncu hodnika se je skozi kuhinjsko okno prikazal ženski obraz. Pegasto dekle se je smejalo. V sanjah sem se je spomnil, kako je vedno oprezala na hodnik, pela kvantarske, dokler ni zanosila s prvim pekom spodaj v pekarni, ki je v zatohli, mračni izbi vse dneve prespal ali preležal na postelji. Imel je vzhajan trebuh, da so bile hlače nad njim vedno odpete, in kadar ni spal, se je zabaval s tem, da je s copato mečkal ščurke, ki so lezli po posteljni stranici. Še v sanjah sem se vsega spominjal. Naenkrat mi je zmanjkalo stopnic, le ozka deska je bila položena do drugega hodnika. Pretikal sem se kakor brljav človek, ki vidi komaj ped pred seboj. Imel sem občutek, da hodim včasih po zraku, deske ni bilo ne konca ne kraja. Nenadno sem zdrknil. In ne da bi čutil padec, sem stal pred košarami sveže pečenih žemelj. (Bilo je še kakor tedaj, ko jih je teta kupovala zjutraj za zajtrk in je zimski dan padla z vrha stopnic v prodajalno. Močili smo jo in ji izpirali veliko rano na čelu.) Iz pekarnice sem se zopet dvignil in obstal na koncu čisto neznan, široke obokane veže, ki je bila vsa zastavljena z vrečami in mlinskimi kamni. Plezal sem po vrečah in kamnih, poskušal odkriti izhod, a vse zaman. Begal sem kakor v kletki, dušilo me je že, ko sem se nazadnje po visoko naloženih vrečah preril skozi majhno odprtino na prosto. Nekdanje hiše ni bilo več. Stal sem na ozki polici ob visoki, na pol podrti steni, od koder nisem mogel nikamor več. Pod mano je zeval globok prepad. Takrat me je neznan sila prestavila na široko polje pred ploskim hribom. Ljudje so begali